

der for enkelte stillinger bliver tale om så specielle krav, at tjenestested og ansættelsesområde reelt falder sammen.

Kommissionen peger på, at standardformularer til ansættelsesbreve og følgeskrivelser vil være af værdi for administrationen af de nye regler, og man forudsætter, at der af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen foranlediges udfærdiget de nødvendige bestemmelser. I denne forbindelse bør også de i lovudkastets § 2 omhandlede forskellige ansættelsesformer have i erindring, således at der opnås en tydelig præcisering af ansættelsens form, stillingsbetegnelsen og ansættelsesområdet.

Til § 10.

Lovudkastets § 10 har samme indhold som bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 3, stk. 1.

Bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 3, stk. 2, har kommissionen ikke anset det for nødvendigt at opretholde. Den hidtil foreskrevne pligt for en tjenestemand til at påse overholdelsen af den gældende lovgivning og andre for vedkommende forhold givne forskrifter har efter ordlyden kunnet give anledning til tvivl med hensyn til pligtens rækkevidde. Endvidere bemærkes, at i det omfang en tjenestemand ifølge sine tjenesteplichter skal have indseende med borgernes og andre ansattes adfærd, må denne forpligtelse anses for at være en bestanddel af de for hans egen stilling gældende regler.

Bestemmelsen i lovudkastets § 10, stk. 2, om tavshedspligt har samme indhold som lønnings- og pensionslovens § 3, stk. 3.

Ved lov nr. 149 af 21. april 1965 er reglerne i retsplejelovens kap. 18 om vidner ændret på visse punkter, der angår tjenestemænds vidnepligt i retten. Der gælder herefter en sontring mellem tilfælde, hvor tavshedspligt er pålagt i det offentlige interesse, og tilfælde, hvor den er begrundet i hensynet til private, ligesom der under forskellige, nærmere angivne forudsætninger er givet retten beføjelse til at afgøre, hvorvidt vidneforklaring skal afgives om forhold, der er undergivet tavshedspligt.

Tjenestemandslovens regler om tavshedspligt i sager, der behandles ved retten, vil herefter være gældende med de i retsplejeloven indeholdte modifikationer, medens tjenestemandslovens tavshedspligt i øvrigt er uændret.

Til § 11.

Bestemmelser om konstitution findes i lønnings- og pensionslovens § 12, der både omhandler pligten til midlertidigt at udføre tjeneste i anden stilling og regler om beregning af konstitutionsvederlag. Udtrykkene konstitution og funktion anvendes ofte

i flæng, men visse styrelser begrænser konstitution til de tilfælde af midlertidig ledighed, hvor der foretages en formel akt for at legitimere tjenestemanden. Funktion bruges da kun om mere tilfældige situationer foranlediget af sygdom o. lign. Sontringen har ingen betydning ved beregning af vederlag.

Reglerne om fastsættelsen af vederlag er forudsat fremtidig at skulle aftales, og reglerne herom kan derfor udgå af loven. Der er herefter kun behov for at fastslå tjenestemandens pligt til at udføre konstitutionstjeneste, og kommissionen finder det rigtigt at angive det område, inden for hvilket pligten består, som ansættelsesområdet i stedet for som hidtil tjenestegrenen.

Pligtig konstitution i en stilling, der er midlertidigt ledig, vil fremtidig kunne forekomme i større udstrækning end hidtil, såfremt der i overensstemmelse med kommissionens synspunkter fremtidig i videre omfang foretages konstitution i oplåede ledige stillinger, jfr. bemærkningerne til § 8.

Adgangen til konstitution i sideordnet stilling efter § 11 tænkes som hidtil kun at skulle omfatte tilfælde af samtidig varetagelse af 2 stillinger.

Til §§ 12-13.

Lovudkastets § 12 træder i stedet for bestemmelsen i lønnings- og pensionslovens § 4. I betænkningens kapitel 3, afsnit 2, punkt 4, er der givet en sammenfattende redegørelse for den retstilstand med hensyn til ændring af tjenestemandstillinger omfang og beskaffenhed, som støttes på de bestående lovregler, herunder grundloven, og for den tilpasning af systemet, som inden for grundlovens rammer må anses for rimelig og nødvendig.

Spørgsmålet om afgrænsning af tjenestemandens ansættelsesområde må tillægges væsentlig betydning i overensstemmelse med kommissionens grundtanke om tilvejebringelsen af et mere tilpasningsdygtigt tjenestemandssystem.

Det må tillige erkendes, at spørgsmålet om fastlæggelse af ansættelsesområdet er af så væsentlig betydning for tjenestemændene, at det ikke vil være rimeligt at afskære dem fra medbestemmelsesret.

Under hensyn hertil finder kommissionen det rigtigst ikke at foreslå ansættelsesområderne fastlagt ved lov, idet den nødvendige afvejning mellem statstjenestens behov og tjenestemændenes forpligtelser bør finde udtryk i aftaler. Kommissionen understreger dog i denne forbindelse stærkt, at det vil være en hovedbetingelse for, at et nyt tjenestemandssystem kan fungere med den fornødne smidighed, at ansættelsesområderne for samtlige tjenestemænd ikke afgrænses for snævert, og der peges samtidig på, at tjenestemandssystemets mulighed for at til-